

szükséges élelmiszereket, amennyiben az egyéb fontos érdekekbe nem ütközik, ne a szegedi nyílt piacokon, hanem árlejtés útján szerezzék be.

Végül megkeresi a tanács a hus- és vásárpénztár igazgatóságát, hogy miként az a szarvasmarha és ürü vásárlással történik, hízalás céljára 600 drb. sertést vásároljon és állítson be a város számlájára.

Miről a polgármestert, főkapitányt, a főszámvevőt ezen határozat kiadásával, a főispán ur és a hus- és vásárpénztár igazgatósága átirattal értesítelnek.

A Hus- és Vásárpénztárhoz ezt a levelet intézte a polgármester:

## Nyitva az út a Balkán felé.

Rotheit Rudolf a balkáni eseményekről a következőket táviratozza a *Vossische Zeitung*-nak:

— Gyors volt a kéz, erős a marok. Lüttich bevétele jut eszünkbe. Tátong a rés, nyitva az út a Balkán felé. Az ágyudőrej a Dunánál nagy fejezet nyitánya — mondotta Halil bey, a török képviselőház elnöke. *És máris terjeng Belgrád romhalmazánál a tüzvész lángja Egyiptom és India tája felé.* Távoli földlökést jelez a politikai szeizmográf. Megreszket a világ ura, akinek örök hatalmát vélték hirdetni a tengereket bitorló uszó szörnyeteg. Elestett Belgrád. Nem csupán Szerbia védte e várat. Oroszország hosszú hónapokon át küldötte le készleteit a Dunán. Szintén így Anglia és Franciaország Szalonikin át. Erős ütegek ott állottak a Duna és Száva mögött, felénk irányítva. Nemcsak a szerbet győztük itt le, de az orosz, az angolt, a franciát is. Az új konak ablakaiból áttekintenek vitézeink a szemben álló orosz követség épületére. Onnan irányították a Karagyorgye utódának sorsát. Ezen épületre támaszkodva szegült Szerbia ellenünk. Az orosz megingott, a szerb porban fetreng.

— Enver pasa, akinek nyilatkozatai kikerültek a cenzurát, így mutatta be a multkoriban a mecklenburgi herceget ennek konstantinápolyi tartózkodásakor a török csapatoknak: „A herceg a német hadak előfutárja!” Így jelentette be a pasa a következőket, a mult napokban pedig, egy nagy képviselőházi szónoklatában ráutalt az eddigi eseményekre, programot is adott a jövőre nézve. Vagyunk már annyira tehát, hogy tartózkodás nélkül beszélhetünk dolgokról, amelyeket eddig szigorú diszkreció leple alatt tartogattunk. Nem árt már kimondani, hogy a török hadsereg készleteit kiegészíteni, a municiót, ágyukat pótolni kell. Vagyis, hogy hiányok vannak. De Enver pasa ki is emelte egyúttal a tényt, hogy — amit ugyis bebizonyított már — a Dardanellák erősek és jól tartják magukat. Ha a központi hatalmaktól még továbbra is elvágva maradna — mondotta a pasa — akkor sem támadna veszedelm.

— Mi tudtuk régen ezt, de ellenségeink nem hittek ebben, véresre turták fejüket a Dardanellákon, míg végül meghódolni kényszerültek a valóság előtt.

— A győztes elkészíti a mérleget. Ez gyász az ellenfélre, akinek hajóhada és hadserege óriási veszteséggel vonul vissza, míg a török hamarosan erősödni fog s még hatalmasabb lesz, mint — miként bebizonyította — már eddig is volt.

— Enver pasa megemlékezett nyíltan az

Törvényhatósági közgyűlésünk elhatározta, hogy az élelmiszerek általános drágaságának megszüntetése érdekében az igen tisztelt Igazgatóság közreműködésével 600 drb. sertésnek városi számlára való hízalása iránt intézkedik. Megkeressük tehát, hogy miként a szarvasmarha és az ürü vásárlást, úgy a sertés vásárlást is ezen megbízásunk alapján elfogadni és a végleges rendelés előtt a módokat velünk közölni múlttassék.

Szeged szab. kir. város tanácsának 1915. október 11-én tartott üléséből, Dr. Somogyi Szilveszter polgármester.

egyiptomi hadjárat tervéről is. Biztosra veszi, hogy ez lehető, sőt diadallal kecsegtet. Ő, az angol diplomácia réme, kedvenc tárgyánál tart, s egynek érzi magát Talaat bey hadügyminiszterrel és Dzsemal pasával, a volt tengerészeti miniszterrel, az Egyiptomba szánt hadsereg főparancsnokával.

— Anglia már évek óta nézi Enver pasát gyanakodó szemekkel. Sir L. Mallet jelentései tanuskodnak erről. Sejtette a konstantinápolyi angol nagykövet régóta már, hogy Enver pasa kooperálni fog a némettel.

— Enver célja: felszabadítani 30 millió törököt és 300 millió mohamedánt az angol járom alól. Ő tudja, hogy az egyiptomi expedíció sikerülni fog.

— Halil bey, a török képviselőház elnöke s egyike a mai Törökország legnagyobbjainak, a dicső szövetségbe nagy reménységet helyez és a három államhatalom örök barátságát látja előre. Az ellenfél végleges letörésével a Dardanellák fenekére látja süllyedni az antant minden reményét.

— A bolgár szomszéd bevonásával hatalmas államsoport szervezésére gondol a háboru utánra, amely fékentartaná az angol kapzsiságot az Északi-tengertől az Indiai-Oceánig.

— A dunaparti ágyuk dörgése messzehangzó üvertürje ezen óriási drámához. Belgrád elestével felhúztuk a függőnyt s nagy-szerű perspektíva tárul elénk a világ színpadán. Ma még a három szövetséges közül az egyik külön harcol. Hamarosan négyen is fognak lenni, kézbe-kéz, nyolc ellen. Előttük lebeg a győzelem istennője — az Északi-tengertől az Indiai-Oceánig.

## A Szegedi Hitelbank R.-T.

SZEGED, Kölcsey-utca 11. sz.,

mint hivatalos aláírási hely  
elfogad jegyzéseket a  
III-ik kibocsátásu

## 6%-os hadi kölcsönre

eredeti feltételek mellett,  
és a jegyzések megkönnyítésére igen  
előnyös előleget folyósít.

## HIREK

0000

A török Vörös Félhold képeslevelezőlapjait 20 fillérért árusítja az Országos Bizottság, (Budapest, képviselőház.)

## Vita Németországnak Olaszország ellen tervezett bojkottjáról.

(Saját tudósítónktól.) A magyarságnak az olaszok iránt való szeretete, — mely immáron a múlté — egészen más jellegű volt, mint az, melyet a németek éreznek Olaszország iránt. A magyarok mindenkor magát az olasz népet, a németek ellenben az olasz földet, az olasz földön található művészetet szerették. A mi történelmi kapcsolataink az olaszokkal egy-két zavaró incidensen kívül átlag kellemesek voltak mindig, sőt összeesnek a magyar birodalom fénykorával, míg a németek és olaszok történelmi vonatkozásai többször voltak kellemetlenek, mint kellemesek. Mindazonáltal Itália természeti szépségei, az ó- és középkor művészeti emlékei nagy vonzóerőt gyakoroltak a szőke teutonokra. Bizonyos beteges vágyódással viseltettek Olaszország iránt, amelynek legklasszikusabb, a világirodalomban páratlan kifejezője: Goethe (Mignon). A lelkek mily változása szükséges most ahhoz, hogy olyan világlátott és tehetséges államférfiu, mint dr. Dernburg Bernát, az egyik német államtitkár, azzal az indítvánnyal áll elő, hogy a németek a háboru elmúltával öt évig mellőzzék az Olaszországba való utazást. Minden államnak gazdasági érdeke az idegenforgalom, de különösképpen az, Olaszországnak, amelynek városai és vidékei tisztára mult emlékeiből és az azzal kapcsolatos idegenforgalomból élnek. Csak természetes, hogy az olasz idegenforgalom főleg Németországból táplálkozott, miután a legnagyobb német elme, Goethe, volt Olaszország reklámcsinálója.

Hogy Dernburg felszólítása nem hangozhatott el sokszoros visszhang nélkül, azt abból is merem következtetni, hogy mikor a multkoriban alkalmam volt több német tiszttel utazni, az egyik kijelentette, hogyha majd vége lesz a háborunak és megnőszül, — van benne valami mélyen megható, mikor a harctérre utazó katona ilyen tervet sző, — nem Párisba fog menni nászutra, vagy Olaszországba, hanem — *Budapestre és Magyarországra*. Társai, mind fiatalok és jókedvűek, helyeslőleg csatlakoztak:

— Ezt mi is így fogjuk csinálni!

Amely nemzetben azonban olyan mélyen meggyökerezett az Olaszország — nem az olasz nép — iránt való szeretet, mint a németekben, csak természetes, hogy annál még az oly nagytekintélyű államférfiúnak, mint Dernburgnak az indítványa se találkozhatik egyhangu helyesléssel. Dr. Foerster, a müncheni egyetem tanára például ezt írja:

— Teljesen megértem, hogy az irredentista miniszternek a szemtelenségei és hazugságai egy temperamentumos férfiúból nagyon éles visszautasítást provokáltak. És lehetséges, hogy az ilyenü válasz hat is az illetőre és nem egy honfitársára. De miért bojkottálnók egész Olaszországot? Nem szabad elfelejtenünk, hogy egy ellenségünknel sem volt akkora kisebbség a háboru ellen, mint éppen Olaszországban. És ez a kisebbség a háborus csalódásokkal aránylagosan még hatalmasan meg is fog növekedni. A dolgok ilyenén állása mellett csakugyan az egész olasz nemzetet büntessük egy fanatikus törtetőnek a meghibbanása miatt? Mi németek oly mélyen és eltérhetetlenül vagyunk az egész olasz kultúrával összekötve, hogy a háboru utánra vonatkozó bármilyen általánosító bojkottnyilatkozat nem helyeselhető. A nagyérdemű államtitkár azon kérdésére tehát: „Ki csinálja velünk?” nagy együttérzéssel így hangozzék a válasz: „Mi nem!” Prof. Foerster V. dr.